

Arrest

nr. 169 991 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U verklaart 19 jaar oud te zijn en geboren te zijn in het dorp Dorani, district Baghrum, provincie Parwan. U woonde samen met uw moeder en uw jongste zus H.(…) en uw broers A.(…) en Q.(…) in Dorani. Uw vader overleed 10 jaar geleden aan tuberculose. Uw drie oudere zussen S.(…), F.(…) en M.(…) zijn gehuwd en wonen elders in het dorp Dorani. U stopte eind 1393 (= februari-maart 2015) met school en ging na twee maanden in de maand jawza (mei-juni 2015) bij de politie. U volgde een opleiding tot sergeant. U kreeg die training in stadsdistrict 9 in de stad Kabul. Omdat u ondanks zes jaar naar school geweest te zijn niet goed kon lezen en schrijven volgde u eerst een geletterdheidskursus. Tijdens uw opleiding kreeg u twee dreigbrieven van de taliban. In de brieven stond dat u moest stoppen met werken en hen moest volgen.

U verliet de cursus vroegtijdig nadat ze uw broer gekidnapt hadden, enkele dagen later werd hij dood teruggevonden. 's Nachts viel de taliban jullie huis binnen maar u sliep toen bij een buur, S.(...). U vluchtte het huis uit en verbleef die nacht in een tuin. De ochtend nadien kwam uw moeder langs en ging u mee naar huis. Diezelfde dag vertrok u uit uw dorp samen met anderen uit uw dorp die naar Iran gingen. U ging naar Kabul en nam de bus naar Nimruz. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 15 oktober 2015 aan in België. U diende op 23 oktober 2015 uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u op 10 februari 2016 volgende documenten neer: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban en twee foto's die u trok van uw vrienden vanop de academie.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban kan niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo kan worden aangetoond dat uw verklaringen intern tegenstrijdig zijn. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u geen duidelijkheid schept over de tijdspanne waarin de gebeurtenissen die aanleiding gaven voor uw vertrek plaatsvonden. In verband met de dreigbrieven verklaarde u eerst dat u de ene brief twee maanden geleden voor uw vertrek en de andere drie maanden geleden ontving (gehoorverslag CGVS, p. 14). U hanteert hier een tijdsspanne van een maand tussen beide brieven. Even later verdubbelt u de tijdsspanne en rekt die op naar twee maanden tussen beide brieven. Even later wijzigt u deze verklaring en houdt u het weer op één maand om vervolgens in een derde versie te stellen dat er anderhalve maand lag tussen beide. Nog later in het gehoor meent u dat er twintig dagen lagen tussen beide brieven (gehoorverslag CGVS, pp. 15-16). Wanneer nogmaals nagegaan werd wanneer de brieven afgegeven werden, kaatst u de vraag meermaals terug en blijft u onduidelijk in uw antwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 21). Tot slot zegt u nadrukkelijk dat de tweede brief één maand na de eerste brief kwam (gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde twee keer dat er geen datum op de brieven stond (gehoorverslag CGVS, pp. 21-22). Nochtans zijn beide dreigbrieven die u neerlegt na het gehoor wel degelijk gedateerd. De eerste brief heeft twee keer de datum erop, met name 5 Shawal al Mukarram 1436, hetgeen overeenkomt met 22 juli 2015 in de Gregoriaanse kalender. De tweede brief heeft 12 Shawal al Mukarram 1436, hetgeen correspondeert met 29 juli 2015. Het is opmerkelijk dat tussen beide brieven dus slechts zeven dagen liggen in hun uitgiftedatum maar dat voor de aflevering luidens uw verschillende versies toch een tijdsspanne van minimum twintig dagen lag (gehoorverslag CGVS, pp. 21).

Daarnaast legt u bevreemdende verklaringen af over de eerste dreigbrief die u ontving en de gebeurtenissen die daarop volgden. Eerst verklaarde u dat uw moeder zelf ging naar de mullah en onmiddellijk nadien zei u dat ze het aan het kind van uw buur, S.(...), gaf die het naar de mullah bracht (gehoorverslag CGVS, p. 18). U stelde zelf nochtans dat mensen bij jullie elkaar niet vertrouwen en mensen niet alles aan anderen tonen. Het is dan ook bevreemdend dat uw moeder een beroep deed op een buurjongen in plaats van haar zoon A.(...) die nog thuis was (gehoorverslag CGVS, p. 19). De mullah zou het kind overigens teruggestuurd hebben en gevraagd hebben om een volwassene die jong genoeg was om er iets van te weten. Waarop u zei dat niemand anders van de brief wist buiten uw moeder en de twee burens S.(...) en P.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 20). Even tevoren had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat uw moeder uw buur S.(...) niet verteld had over de brief (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u dat u dat niet zo gezegd had, dat alleen die twee burens ervan wisten en het hele dorp niet (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Over het contact met uw moeder heerst er eveneens veel onduidelijkheid. Eerst verklaarde u dat u de eerste brief kreeg twintig dagen nadat u in de academie was, uw moeder bracht u hiervan op de hoogte tien dagen nadat ze de brief gevonden had. U moeder zei dat u moest stoppen met werken en naar het dorp komen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarna verklaarde u dat ze na tien dagen belde maar niets over de brief zei en dat ze na twintig dagen opnieuw belde en dan pas zei dat er een brief was aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer opnieuw gevraagd werd hoeveel keer uw moeder u belde op de academie zei u eerst "twee keer, in mijn eerste tien dagen en dan twintig dagen nadat de brief werd afgeleverd en de derde keer belde ze ook toen mijn broer dood was en ze belde dat uw broer vermist is" (gehoorverslag CGVS, p. 22). Toen u geconfronteerd werd met uw voorgaande verklaring dat u eerst zei dat uw moeder u over de brief informeerde tien dagen nadat ze de brief ontvangen had, herhaalde u enkel dat ze u na tien dagen belde en na twintig dagen opnieuw (gehoorverslag CGVS, pp. 22-23). Later verklaarde u dat uw moeder u in totaal vier keer heeft gebeld op de academie, de derde oproep was een gemiste oproep en de vierde oproep was wanneer ze uw broer gekidnapt hadden (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Verder geeft u heel incoherente verklaringen over de kidnapping en dood van uw broer. U verklaarde dat uw broer tien of vijftien dagen na de tweede brief werd gekidnapt (gehoorverslag CGVS, p. 24). U ging daarop naar het dorp en na drie dagen werd uw broer gevonden, u corrigeert zichzelf en zegt dat u onderweg was toen ze het lichaam van uw broer vonden. Dan zegt u dat u onderweg was en u de volgende dag het lichaam vond (gehoorverslag CGVS, p. 24). Daarna zegt u dat u 's avonds laat aankwam twee dagen nadat uw broer vermist was. De volgende dag vertelde uw moeder u over de brieven en de dag daarna vonden mensen uit het dorp het lijk van uw broer en brachten het naar huis. Hij werd diezelfde dag begraven. Diezelfde nacht kwam de taliban en vluchtte u weg uit het huis van uw buur, waar u toen verbleef, naar een tuin. De daaropvolgende dag verliet u uw dorp (gehoorverslag CGVS, pp. 24-25). Daarna verklaarde u dat u de dag na de telefoon van uw moeder thuiskwam, de volgende dag vonden ze uw broer en begroef u hem (gehoorverslag CGVS, p. 27). Eerder verklaarde u dat u drie dagen in een huis bleef voor de ceremonie en dat na alles de taliban op een nacht kwam (gehoorverslag CGVS, p. 17). Later verklaarde u dan weer dat u twee dagen thuis was waarop u uzelf corrigeert en zegt dat u één dag thuis was en de taliban die nacht kwam. Daarop werd u de vraag gesteld hoelang u in het dorp verbleef, u antwoordde twee nachten en corrigeerde uzelf daarop opnieuw en zei dat u gewoon één nacht bleef (gehoorverslag CGVS, p. 29). U zei eerder dat u de dreigbrief zag vijf dagen na de dood van uw broer, terwijl u volgens uw latere verklaringen toen al vertrokken was uit uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 18). Over verschillende cruciale aspecten van uw vluchtmotieven past u, naarmate het gehoor vordert, telkens uw verklaringen aan zodat die uw laatste verklaring zouden ondersteunen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat het toch opmerkelijk is dat wanneer u gevraagd werd hoelang na de tweede brief u weg ging in de academie, u zichzelf in uw eigen antwoord tegenspreekt: "Ik weet niet hoelang, hoeveel dagen na de tweede brief, toen mijn broer was dood nee ik ging wanneer hij gekidnapt werd" (gehoorverslag CGVS, p. 27). Alsook is het frappant dat u om verduidelijking vroeg wie werd gekidnapt toen u de vraag werd gesteld "Hoelang na de kidnapping belde uw moeder u?" terwijl het toch om de kidnapping van uw eigen broer ging en dit toch tot de kern van uw relaas behoort (gehoorverslag CGVS, p. 25).

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. De kopie van uw taskara toont uw herkomst en identiteit aan die hier niet ter discussie staan. De kopieën van de dreigbrieven zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Overigens word u in de eerste brief aangesproken als Qari terwijl in de tweede brief u duidelijk aangesproken wordt met uw eigen naam Q.(...). Er moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven bieden kopieën geen waarborg inzake authenticiteit zodat er weinig tot geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Tenslotte legt u nog twee foto's neer die u van vrienden op de politieacademie zou getrokken hebben maar deze bewijzen geen uw beweerd vluchtrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo is het geweld te Bagram hoofdzakelijk gericht op het IMF en hun basis op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Bagram laag.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat:

“VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING TEGEN EEN BESLISSING VAN UITSLUITING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS GENOMEN DOOR HET CGVS OP 11.12.14”

De Raad stelt tevens vast dat onderhavig verzoekschrift verderop als volgt stelt:

“Dat verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring indient tegen een beslissing van 24.02.2016, genomen door Mijnheer de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; Dat deze beslissing Mijnheer P.(...) uitsluit van de Vluchtelingenstatus en dat deze beslissing verzoeker ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 1).”

Waar verzoeker aangeeft dat de *in casu* bestreden beslissing de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus inhoudt en deze beslissing zou zijn genomen op 11 december 2014, blijkt uit de procedurestukken dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst (stuk 1, gevoegd bij onderhavig verzoekschrift) een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 februari 2016 betreft. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt voorts niet dat er op 11 december 2014 een beslissing werd genomen waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 februari 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in het geval dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, “*alinea 2*” van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet

vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban kan niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo kan worden aangetoond dat uw verklaringen intern tegenstrijdig zijn. Vooreerst kan worden opgemerkt dat u geen duidelijkheid schept over de tijdspanne waarin de gebeurtenissen die aanleiding gaven voor uw vertrek plaatsvonden. In verband met de dreigbrieven verklaarde u eerst dat u de ene brief twee maanden geleden voor uw vertrek en de andere drie maanden geleden ontving (gehoorverslag CGVS, p. 14). U hanteert hier een tijdsspanne van een maand tussen beide brieven. Even later verdubbelt u de tijdsspanne en rekt die op naar twee maanden tussen beide brieven. Even later wijzigt u deze verklaring en houdt u het weer op één maand om vervolgens in een derde versie te stellen dat er anderhalve maand lag tussen beide. Nog later in het gehoor meent u dat er twintig dagen lagen tussen beide brieven (gehoorverslag CGVS, pp. 15-16). Wanneer nogmaals nagegaan werd wanneer de brieven afgegeven werden, kaatst u de vraag meermaals terug en blijft u onduidelijk in uw antwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 21). Tot slot zegt u nadrukkelijk dat de tweede brief één maand na de eerste brief kwam (gehoorverslag CGVS, p. 23). U verklaarde twee keer dat er geen datum op de brieven stond (gehoorverslag CGVS, pp. 21-22). Nochtans zijn beide dreigbrieven die u neerlegt na het gehoor wel degelijk gedateerd. De eerste brief heeft twee keer de datum erop, met name 5 Shawal al Mukarram 1436, hetgeen overeenkomt met 22 juli 2015 in de Gregoriaanse kalender. De tweede brief heeft 12 Shawal al Mukarram 1436, hetgeen correspondeert met 29 juli 2015. Het is opmerkelijk dat tussen beide brieven dus slechts zeven dagen liggen in hun uitgiftedatum maar dat voor de aflevering luidens uw verschillende versies toch een tijdsspanne van minimum twintig dagen lag (gehoorverslag CGVS, pp. 21).

Daarnaast legt u bevreemdende verklaringen af over de eerste dreigbrief die u ontving en de gebeurtenissen die daarop volgden. Eerst verklaarde u dat uw moeder zelf ging naar de mullah en onmiddellijk nadien zei u dat ze het aan het kind van uw buur, S.(...), gaf die het naar de mullah bracht (gehoorverslag CGVS, p. 18). U stelde zelf nochtans dat mensen bij jullie elkaar niet vertrouwen en mensen niet alles aan anderen tonen. Het is dan ook bevreemdend dat uw moeder een beroep deed op een buurjongen in plaats van haar zoon A.(...) die nog thuis was (gehoorverslag CGVS, p. 19). De mullah zou het kind overigens teruggestuurd hebben en gevraagd hebben om een volwassene die jong genoeg was om er iets van te weten. Waarop u zei dat niemand anders van de brief wist buiten uw moeder en de twee burens S.(...) en P.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 20). Even tevoren had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat uw moeder uw buur S.(...) niet verteld had over de brief (gehoorverslag CGVS, p. [19]). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd zei u dat u dat niet zo gezegd had, dat alleen die twee burens ervan wisten en het hele dorp niet (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Over het contact met uw moeder heerst er eveneens veel onduidelijkheid. Eerst verklaarde u dat u de eerste brief kreeg twintig dagen nadat u in de academie was, uw moeder bracht u hiervan op de hoogte tien dagen nadat ze de brief gevonden had. U moeder zei dat u moest stoppen met werken en naar het dorp komen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarna verklaarde u dat ze na tien dagen belde maar niets over de brief zei en dat ze na twintig dagen opnieuw belde en dan pas zei dat er een brief was aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer opnieuw gevraagd werd hoeveel keer uw moeder u belde op de academie zei u eerst "twee keer, in mijn eerste tien dagen en dan twintig dagen nadat de brief werd afgeleverd en de derde keer belde ze ook toen mijn broer dood was en ze belde dat uw broer vermist is" (gehoorverslag CGVS, p. 22). Toen u geconfronteerd werd met uw voorgaande verklaring dat u eerst zei dat uw moeder u over de brief informeerde tien dagen nadat ze de brief ontvangen had, herhaalde u enkel dat ze u na tien dagen belde en na twintig dagen opnieuw (gehoorverslag CGVS, pp. 22-23). Later verklaarde u dat uw moeder u in totaal vier keer heeft gebeld op de academie, de derde oproep was een gemiste oproep en de vierde oproep was wanneer ze uw broer gekidnapt hadden (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Verder geeft u heel incoherente verklaringen over de kidnapping en dood van uw broer. U verklaarde dat uw broer tien of vijftien dagen na de tweede brief werd gekidnapt (gehoorverslag CGVS, p. 24). U ging daarop naar het dorp en na drie dagen werd uw broer gevonden, u corrigeert zichzelf en zegt dat u onderweg was toen ze het lichaam van uw broer vonden. Dan zegt u dat u onderweg was en u de volgende dag het lichaam vond (gehoorverslag CGVS, p. 24). Daarna zegt u dat u 's avonds laat aankwam twee dagen nadat uw broer vermist was. De volgende dag vertelde uw moeder u over de brieven en de dag daarna vonden mensen uit het dorp het lijk van uw broer en brachten het naar huis. Hij werd diezelfde dag begraven. Diezelfde nacht kwam de taliban en vluchtte u weg uit het huis van uw buur, waar u toen verbleef, naar een tuin. De daaropvolgende dag verliet u uw dorp (gehoorverslag CGVS, pp. 24-25). Daarna verklaarde u dat u de dag na de telefoon van uw moeder thuiskwam, de volgende dag vonden ze uw broer en begroef u hem (gehoorverslag CGVS, p. 27). Eerder verklaarde u dat u drie dagen in een huis bleef voor de ceremonie en dat na alles de taliban op een nacht kwam (gehoorverslag CGVS, p. 17). Later verklaarde u dan weer dat u twee dagen thuis was waarop u uzelf corrigeert en zegt dat u één dag thuis was en de taliban die nacht kwam. Daarop werd u de vraag gesteld hoelang u in het dorp verbleef, u antwoordde twee nachten en corrigeerde uzelf daarop opnieuw en zei dat u gewoon één nacht bleef (gehoorverslag CGVS, p. 29). U zei eerder dat u de dreigbrief zag vijf dagen na de dood van uw broer, terwijl u volgens uw latere verklaringen toen al vertrokken was uit uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 18). Over verschillende cruciale aspecten van uw vluchtmotieven past u, naarmate het gehoor vordert, telkens uw verklaringen aan zodat die uw laatste verklaring zouden ondersteunen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat het toch opmerkelijk is dat wanneer u gevraagd werd hoelang na de tweede brief u weg ging in de academie, u zichzelf in uw eigen antwoord tegenspreekt: "Ik weet niet hoelang, hoeveel dagen na de tweede brief, toen mijn broer was dood nee ik ging wanneer hij gekidnapt werd" (gehoorverslag CGVS, p. 27). Alsook is het frappant dat u om verduidelijking vroeg wie werd gekidnapt toen u de vraag werd gesteld "Hoelang na de kidnapping belde uw moeder u?" terwijl het toch om de kidnapping van uw eigen broer ging en dit toch tot de kern van uw relaas behoort (gehoorverslag CGVS, p. 25).

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. De kopie van uw taskara toont uw herkomst en identiteit aan die hier niet ter discussie staan. De kopieën van de dreigbrieven zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Overigens word u in de eerste brief aangesproken als Qari terwijl in de tweede brief u duidelijk aangesproken wordt met uw eigen naam Q.(...). Er moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Daarenboven bieden kopieën geen waarborg inzake authenticiteit zodat er weinig tot geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Tenslotte legt u nog twee foto's neer die u van vrienden op de politieacademie zou getrokken hebben maar deze bewijzen geenzins uw beweerde vluchtrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan verlaten heeft uit schrik voor vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève. Hij stelt dat hij melding heeft gemaakt van verschillende vormen van vervolging, maar dat deze elementen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet volstaan om aan te tonen dat zijn beweerde vrees gegrond is. Verzoeker meent dat hij in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven en dat zijn relaas zeer duidelijk en geloofwaardig is. Hij citeert uit een arrest van de Raad, luidens hetwelk het begrip bewijs steeds met soepelheid dient te worden geïnterpreteerd en een kort, precies en geloofwaardig relaas volgens vaste rechtspraak kan volstaan om de feiten ter zake vast te stellen. Verzoeker geeft aan manifest te hebben meegewerkt met het leveren van de bewijslast in het kader van zijn asielaanvraag. De Raad wenst verzoekers aandacht te vestigen op de motivering van de *in casu* bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op het manifeste gebrek aan duidelijkheid en coherentie van verzoekers verklaringen aangaande cruciale aspecten van zijn asielrelaas – meer bepaald het tijdsverloop tussen de ontvangst van de twee dreigbrieven, de gebeurtenissen na ontvangst van de eerste dreigbrief, het contact van verzoeker met zijn moeder en de kidnapping en dood van verzoekers broer. In de mate dat verzoeker niet ingaat op de desbetreffende pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, dan wel de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden niet verklaart, doet hij er geen afbreuk aan. Dat hij van oordeel is zijn medewerking te hebben verleend bij het aanleveren van bewijzen, neemt niet weg dat de door hem voorgelegde stukken zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, om redenen die in de bestreden beslissing worden aangegeven en waaraan verzoeker – zoals lager uiteengezet – evenmin afbreuk doet.

Verzoeker merkt op dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden met zich meebrengt. Hij wijst er tevens op *“(d)at anderzijds, het feit van terug te keren op precieze elementen veel stress heeft veroorzaakt in hoofde van de verzoeker”*. Voor zover verzoeker zou voorhouden dat bepaalde vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen worden verklaard door een communicatieprobleem met de tolk die instond voor de vertaling tijdens het gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 4, gehoorverslag). Blijkens het gehoorverslag heeft verzoeker bevestigend geantwoord op zowel de vraag *“Heeft u alle vragen goed begrepen?”* als op de vraag *“Heeft u de tolk goed begrepen?”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 33). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen begreep. Waar verzoeker zich beroept op het argument dat het opnieuw vertellen van wat hij beweert te hebben meegemaakt hem veel stress bezorgde, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Met betrekking tot de door hem neergelegde documenten, stelt verzoeker dat de hoofdzaak niet is te weten of deze documenten kunnen dienen om een geloofwaardig relaas te staven, maar wel te bepalen of deze documenten toelaten aan verzoekers relaas de geloofwaardigheid terug te geven waaraan het gelet op zijn verklaringen ontbrak. Aldus dient volgens verzoeker te worden nagegaan of de stukken toelaten alle feiten die hij heeft ingeroepen te bevestigen, en dient eerst de bewijskracht ervan te worden bepaald. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het origineel van de brief die hem na zijn gehoor vanuit Kabul zou zijn opgestuurd. Het betreft een recto-versobrief toegestuurd door de taliban die bestaat uit twee delen, gedateerd op 22 juli 2015 (5 shawal al mukarram) en 29 juli 2015 (12 shawal al mukarram) respectievelijk. Verzoeker wijst erop dat het hier *“een enkele akte”* betreft en beweert niet te begrijpen waarom deze dreigbrief twee verschillende data draagt. Verzoeker stelt dat het uiterst moeilijk, zonet onmogelijk, is om documenten afkomstig van de taliban te vervalsen. Hij is van mening dat het aan de verwerende partij toekwam hem naar aanleiding van de neerlegging van dit stuk opnieuw te verhoren. Verzoeker voegt nog toe dat zijn familie hem de tweede dreigbrief niet kon toezenden. De Raad merkt op dat de brief die verzoeker thans voorlegt het origineel blijkt te zijn van twee documenten die op 10 februari 2016 werden neergelegd en als *“dreigbrief 1”* respectievelijk *“dreigbrief 2”* in het administratief dossier werden opgenomen (stuk 9, documenten). Dat voormelde fotokopieën aanwezig in het administratief dossier in feite de voor- en achterzijde zouden uitmaken van de brief waarnaar

verzoeker tijdens zijn gehoor verwees als de eerste dreigbrief, acht de Raad niet geloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat een en dezelfde dreigbrief uit twee onderdelen bestaat, waarvan het eerste uitgaat van de militaire commissie van de taliban in Parwan en van 22 juli 2015 dateert en het tweede de naam draagt van het districtshoofd van de taliban in Bagram en exact een week later blijkt te zijn opgesteld. Waar verzoeker zonder enige toelichting stelt dat zijn familie hem de tweede dreigbrief niet kon toezenden, kan hij evenmin worden geloofd. Aldus verklaart noch weerlegt verzoeker de vaststelling dat de tijdspanne van minimum twintig dagen die volgens zijn verklaringen tussen de ontvangst van beide dreigbrieven zou hebben gelegen onverenigbaar is met het verschil van zeven dagen tussen de respectieve data waarop zij blijken te zijn opgesteld. Bovendien gaat verzoeker in het geheel niet in op de bestreden beslissing waar deze vaststelt dat verzoeker in de eerste brief wordt aangesproken als Qari terwijl hij in de tweede brief wordt aangesproken met zijn eigen naam Q. Voorgaande opmerkingen met betrekking tot de inhoud van de dreigbrieven daargelaten, wenst de Raad te benadrukken dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt dat verzoeker sterk uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het tijdsverloop tussen de ontvangst van elk van beide dreigbrieven alsook over andere aspecten van zijn asielrelaas, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Verzoeker laat gelden dat hij wat de taliban betreft een activiteit uitoefent die ingaat tegen de belangen van Afghanistan. Hij geeft aan dat zijn familie onmiddellijk contact heeft opgenomen met hem na de verdwijning van zijn jongere broer. Hij stelt de volgende dag te zijn teruggekeerd naar zijn dorp en zich in het huis van zijn buur te hebben gevestigd. Na zijn aankomst zouden de dorpsbewoners het lichaam van zijn broer hebben gevonden buiten het dorp. Bij de begrafening van zijn broer zouden de taliban verzoekers aanwezigheid in het dorp hebben vernomen. Dezelfde dag zouden de taliban naar de woonplaats van zijn ouders zijn gegaan en zou verzoeker Afghanistan definitief hebben verlaten. Er dient te worden vastgesteld dat waar verzoeker thans opnieuw het relaas doet van de gebeurtenissen na de verdwijning en dood van zijn broer, hij geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij daarover bijzonder incoherente verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn gehoor. De keuze in zijn verzoekschrift voor één versie van de feiten heft de vastgestelde incoherenties niet op. Verzoekers opmerking dat Afghaanse geboorteakten niet gedateerd zijn en dat geen enkele overlijdensakte kon worden opgemaakt na het overlijden van zijn broer doet daaraan geen afbreuk.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie de beide dreigbrieven heeft ontvangen, dat zijn moeder niet kan lezen of schrijven en daarom deze brieven naar de imam van het dorp stuurde, dat verzoekers broer en zuster evenmin kunnen lezen of schrijven, dat hij zich in Kabul bevond toen de brieven werden ontvangen, in de onmogelijkheid was om er inlichtingen over te verstrekken en beroep moest doen op een tolk om de brieven te vertalen, biedt verzoeker geen opheldering omtrent de bevreedende verklaringen die hij tijdens zijn gehoor heeft afgelegd over de eerste dreigbrief en de gebeurtenissen na de ontvangst ervan. Waar verzoeker thans beweert dat hij de eerste dreigbrief pas voor de eerste keer zou hebben gezien na zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat hij tijdens zijn gehoor herhaaldelijk aangaf de brief reeds te hebben gezien (stuk 4, gehoorverslag, p. 18).

In zoverre verzoeker het gewicht van de vaststellingen aangaande de chronologie van bepaalde gebeurtenissen tracht te relativiseren waar hij aangeeft "*(d)at de tegenpartij was ingelicht van de toestand van de dorpsbewoners in AFGHANISTAN, de data hebben niet hetzelfde belang als in de Westerse landen*", verklaart of weerlegt verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de tijdspanne waarbinnen hij dreigbrieven ontving, de momenten waarop hij telefonisch contact had met zijn moeder en het verloop van de gebeurtenissen volgend op de ontvoering van zijn broer.

In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. Er dient te worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Baghram in de provincie Parwan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en het geweld zich verspreid heeft naar het noordoosten en noordwesten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse 'Anti-Government Elements' (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo is het geweld te Baghram hoofdzakelijk gericht op het IMF en hun basis op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Baghram laag.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er voor burgers in het district Baghram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Baghram in de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de beweringen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden betwist door vele bronnen. Hij citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (dat werd toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift) en verwijst naar een rapport van Amnesty International uit 2015/2016. Verzoeker geeft enkele bevindingen weer uit voormeld rapport van Amnesty International aangaande de algemene stand van zaken wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan en de impact ervan op burgers. Volgens ditzelfde rapport zouden de taliban in september de controle hebben verworven over het grootste gedeelte van de provincie Kunduz en zouden in de provincie Nangarhar elf ziekenhuizen beheerd door NGO's en negen openbare scholen zijn gesloten omwille van bedreigingen. Verzoeker besluit dat het geheel van deze elementen bevestigt "*dat er geen andere alternatieven voor verplaatsing op lange duur bestaan ten gevolge van de algemene toestand van AFGHANISTAN*". Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar het daarbij gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor

vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Er dient tevens te worden vastgesteld dat de passages uit voornoemd rapport van Amnesty International waarnaar verzoeker verwijst betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, dan wel deze in de provincies Kunduz en Nangarhar, en als zodanig niet dienstig kan worden aangevoerd om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Baghram in de provincie Parwan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.7. Verzoeker vordert *in fine* van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF